

๕๙

พุท ธ วิธ
เพื่อ เคารพ จู กิจ ที่ มั่น คง

ผู้ใดไม่ละเมิดความยุติธรรม เพราะความรัก ความซัง
ความกลัว เพราะความหลง
ยศของผู้นั้น ย่อมเต็มเปี่ยมดุจดวงจันทร์
เปล่งแสงสว่างในข้างขึ้นทุกคำคืน

พุทธวิธีเพื่อเศรษฐกิจที่มั่นคง

๕๔๐

การประพடுத்தธรรมให้อยู่ในกรอบของความถูกต้องดีงาม เพื่อพัฒนาคุณธรรม และคุณภาพชีวิตให้สูงขึ้น เป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับผู้ปรารถนาความเจริญรุ่งเรืองในชีวิต เพราะชีวิตของมนุษย์นั้น เป็นชีวิตของผู้มีใจประเสริฐ มีจิตใจสูงส่งดีงาม สามารถฝึกหัดขัดเกลาตนเองให้เข้าถึงพระรัตนตรัย เพื่อเป็นคนดีที่โลกต้องการ การประพடுத்தธรรมนำสุขมาให้ ผู้ประพடுத்தธรรมย่อมได้รับความสุขความเจริญรุ่งเรือง และยังทำให้สังคมประเทศชาติเจริญรุ่งเรืองอีกด้วย ถ้าครอบครัวไหนประพடுத்தธรรม ครอบครัวนั้นย่อมมีความสุข ถ้าบ้านเมืองไหนผู้นำประพடுத்தธรรม ประชาชนในบ้านเมืองนั้นจะอยู่เย็นเป็นสุข ไม่อดอยากอดขัดขาดแคลน มีกินมีใช้ และประพடுத்தธรรมตามไปด้วย ดังนั้น การประพடுத்தปฏิบัติธรรม ชำระกายวาจาใจให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ จึงเป็นการพัฒนาตนเอง สังคม และประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองอีกทางหนึ่ง

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน สิงคาลกสูตร ความว่า

“อนฺทา โทสา ภยา โมหา โย ธมฺมํ นาติวตฺตติ
อาปฺรติ ตสฺส ยโส สุกฺกปฺกฺเขว จนฺทิมา

ผู้ใดไม่ละเมิดความยุติธรรม เพราะความรัก ความซัง ความกลัว เพราะความหลง ยศของผู้นั้น ย่อมเต็มเปี่ยมดุจดวงจันทร์ เปล่งแสงสว่างในข้างขึ้นทุกคำคืน”

พุทธวิธีเพื่อเศรษฐกิจที่มั่นคง

๕๔๑

คุณธรรม ความไม่ลำเอียง เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องทำให้เกิดขึ้นในใจของเรา และในสังคมปัจจุบันนี้โดยเฉพาะผู้ที่ผู้นำผู้ปกครอง หากปรารถนาความสำเร็จ และความเจริญรุ่งเรืองต้องฝึกฝนคุณธรรมความไม่ลำเอียงนี้ให้เกิดขึ้นในใจ จะได้เป็นคนซื่อตรงเที่ยงแท้เที่ยงธรรม ไม่มีอคติ มีใจตั้งมั่น เวลาตัดสินใจหรือวิเคราะห์สิ่งใด จะตัดสินใจถูกต้องไม่ผิดพลาด ไม่เอียงซ้ายเอียงขวา ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง จะเลือกเอาแต่ความถูกต้อง ยุติธรรม ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ ต้องเริ่มจากการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง

*เหมือนในสมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าได้เสด็จไปยังหมู่บ้านขานุมัตตะ ซึ่งในขณะนั้น ภูฏันทตพราหมณ์ผู้เป็นหัวหน้าหมู่บ้าน ได้นำโคตัวผู้ ลูกโคตัวผู้-ตัวเมีย แพะ แกะ อย่างละ ๗๐๐ ตัว มาผูกไว้กับหลักเพื่อทำพิธีบูชาয়ญ เมื่อพราหมณ์รู้ข่าวการเสด็จมาของพระพุทธเจ้า จึงพักการบูชาয়ญไว้ก่อน แล้วไปเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ และทูลถามพระบรมศาสดาว่า จะบูชาয়ญอย่างไรถึงจะดี พระบรมศาสดาทรงทราบว่พราหมณ์เป็นผู้มีปัญญา จึงตรัสเล่าเรื่องการบูชาয়ญในอดีตของพระเจ้ามหาวชิตราชว่า

พุทธวิธีเพื่อเศรษฐกิจที่มั่นคง

๕๔๒

ในสมัยหนึ่ง พระเจ้ามหาวิชิตราชทรงดำริที่จะบุชายัญ เพราะมีความเชื่อว่าเทพเจ้าจะพอใจ แล้วจะได้ลงมาช่วยปกป้องรักษาบ้านเมือง ครั้งนั้น พระราชามีปุโรหิตผู้เป็นบัณฑิตเป็นที่ปรึกษา ได้กราบทูลว่า ก่อนที่จะบุชายัญนั้น ต้องปราบโจรร้ายในแผ่นดินเสียก่อน ด้วยวิธีการไม่ฆ่า พระราชาทรงสงสัยว่าการปราบโจรโดยไม่ใช้อาวุธฆ่าฟันนั้นเป็นอย่างไร

ปุโรหิตกราบทูลว่าที่บ้านเมืองยังไม่สงบสุข เพราะอบายมุขระบาดไปทั่วเมือง ประชาชนยังอดอยากยากจน จึงแสวงหาทรัพย์มาด้วยวิธีการไม่สุจริต ฉะนั้นพระองค์ต้องปราบโจรร้ายโดยแก้ไขที่ต้นเหตุ คือต้องแก้ไขเรื่องปัญหาเศรษฐกิจและจิตใจของคนให้ดีเสียก่อน ด้วยการพระราชทานเมล็ดพันธุ์พืชให้เกษตรกร ให้ทุนพ่อค้าที่มีปัญญาแต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ มอบรางวัลให้ข้าราชการที่ซื่อสัตย์ยุติธรรม และปลูกฝังคุณธรรมในจิตใจของประชาชน

เมื่อเกษตรกรขยันทำงาน ผลผลิตก็มาก พ่อค้านักธุรกิจที่ทำงานด้วยความสุจริต ก็จะมีผลกำไรให้เศรษฐกิจคล่องตัว ข้าราชการจะมีความรับผิดชอบต่องานที่ทำงาน ไม่คอร์รัปชัน คดโกงทรัพย์สินของแผ่นดิน ความสงบสุขเรียบร้อยก็จะเกิดขึ้น ในราชอาณาจักร การสงเคราะห์เอื้อเพื่อแบ่งปันความสุข และสิ่งที่ดีงามให้แกกัน นั้นแหละคือการบุชายัญอันวิเศษ

พุทธวิธีเพื่อเศรษฐกิจที่มั่นคง

๕๔๓

เมื่อปุโรหิตแนะนำวิธีการบูชายัญที่ถูกต้องแล้ว พระราชาทรงพอพระทัยมาก จึงรับสั่งให้ข้าราชการ และประชาชนไปทำตามคำแนะนำของท่านปุโรหิต ครั้นวันเวลาผ่านไปเพียงไม่นาน สภาพสังคมเศรษฐกิจก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

จากนั้นท่านปุโรหิตกราบทูลให้พระราชาร่วมมือจากกลุ่มบุคคลที่มีชื่อเสียงมีอำนาจ ตั้งแต่อนุภักษัตริย์ที่อยู่ตามหัวเมืองต่างๆ มหาเศรษฐีจากนานาประเทศมาร่วมกันทำการบูชายัญ ด้วยการสร้างโรงทานให้คนที่มาจากทิศทั้ง ๔ เมื่อผู้มีทรัพย์มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันถ้วนหน้า ปัญหาความขาดแคลนอดอยากยากจนก็หมดสิ้นไป ทุกคนในบ้านเมืองพากันสมัครสมานสามัคคีกลมเกลียวเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน โจรผู้ร้ายจึงหมดไปจากบ้านเมือง โดยไม่มีการเสียเลือดเสียเนื้อ ประเทศชาติก็เจริญรุ่งเรืองเป็นปึกแผ่นมั่นคง สังคมก็อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

กฎทันตพราหมณ์ได้ฟังแล้ว เข้าใจทันทีว่าการบูชายัญของตนเอง เป็นการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจที่ไม่ถูกวิธี ท่านได้ทูลถามต่อว่า ยังมีการบูชายัญที่ทำน้อยแต่ให้ผลมากบ้างไหม พระพุทธองค์ทรงแนะนำการทำน้อยแต่ได้ผลมากกว่า จะต้องทำทานกับสมณพราหมณ์ผู้มีศีล ผู้ประพฤดิธรรม ต้องทำบุญให้ถูกเนื่อนาบุญ และให้ยึดเอาพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง พร้อมกับรักษา

พุทธวิธีเพื่อเศรษฐกิจที่มั่นคง

๕๕๕

ศิลปเจริญภาวนาให้เป็นปกติ บุญชยญอย่างนี้ จึงเป็นการลงทุน
น้อยแต่ให้ผลบุญมาก และยังเป็นเหตุให้ไปสู่สุคติสวรรค์อีกด้วย

ยิ่งหากต้องการให้การบุญชยญเป็นไปเพื่อมรรคผลนิพพาน
ต้องออกประพฤติพรหมจรรย์ ขจัดกิเลสอาสวะให้หลุดร่อน
ออกจากใจ เพื่อทำให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ อย่างนี้คือการบุญชยญที่
ใช้เครื่องประกอบน้อย แต่ได้ผลมากเกินควรเกินคาดทีเดียว
กุฎทนต์พราหมณ์ได้ฟังแล้วเกิดความเลื่อมใสมาก จึงประกาศ
ตนเป็นอุบาสก ขอลึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งตลอดชีวิต แล้วได้
ทำการปล่อยสัตว์ที่เตรียมไว้บุญชยญทั้งหมดให้เป็นอิสระ ท่าน
ได้ตั้งใจบำเพ็ญภาวนาจนสำเร็จเป็นพระโสดาบัน

เราจะเห็นว่า ปัญหาทุกอย่างแก้ไขได้ เพียงแต่รู้จักใช้
ปัญญาแก้ไขปัญหาที่ต้นเหตุ แนะนำประชาชนให้รู้จักการ
ทำความดี ให้กำลังใจสนับสนุนผู้ทำความดีที่ทำความประโยชน์ให้
แก่ประเทศชาติ เมื่อแนะนำทุกคนให้รู้จักเสียสละแบ่งปัน ให้ท่าน
รักษาศีล เจริญภาวนา ปัญหาทั้งหมดจะหมดไป เพราะฉะนั้น
การแก้ไขปัญหาลังคมเศรษฐกิจในปัจจุบันนี้ ต้องเริ่มจากจุด
เล็กๆ คือที่ตัวเรา และครอบครัวของเราเสียก่อน การสถาปนา
บ้านกัลยาณมิตรขึ้นมา ก็เพื่อพิชิตปัญหาลังคม โดยมุ่งปลูกฝัง
คุณธรรมให้เกิดขึ้นในครอบครัว ให้ทุกคนรู้จักการทำความดี
และสร้างคนดีที่โลกต้องการให้เกิดขึ้นในสังคม

พุทธวิธีเพื่อเศรษฐกิจที่มั่นคง

๕๔๕

ดังนั้น ให้ช่วยกันสถาปนากัลยาณมิตรให้เกิดขึ้น
มากๆ เพราะในยุคนี้เป็นยุคที่แปลก คนทำความดีกลับถูกมอง
ว่าไม่ดี คนทำไม่ดีกลับถูกมองว่าดี ได้รับการยกย่องสรรเสริญ
เป็นสิ่งที่พวกเราได้รู้ได้เห็นกันอยู่ เมื่อความเป็นจริงถูกบิดเบือน
ไปทำให้เกิดความเข้าใจผิด ลังคมก็เกิดความสับสน คนไม่มั่นใจ
ในการทำบุญ ง่อนแง่นคลอนแคลนในพระรัตนตรัย เพราะฉะนั้น
เราต้องช่วยกันแก้ไขสิ่งผิดพลาดนี้ โดยไปช่วยกันสถาปนากัลยาณมิตรให้เกิดขึ้นทั่วทุกหนทุกแห่ง ให้กระแสแห่งการ
ทำความดีได้ดีแล้วบังเกิดขึ้น ให้ทุกคนเข้าใจในเรื่องบุญกุศลที่
นักปราชญ์บัณฑิตเขาทำกันมาทุกยุคทุกสมัย

บุญเท่านั้นเป็นที่พึ่งของสรรพสัตว์ทั้งหลาย เป็นเพื่อน
แท้ในทุกหนทุกแห่ง บุญจะติดตามตัวเราไปทุกภพทุกชาติ
สมบัติทั้งหลายในเมืองมนุษย์ คือรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ
ลาภ ยศ สรรเสริญ สุขจะบังเกิดขึ้นกับเรา ด้วยอานุภาพแห่ง
บุญนี้เอง แม้ละโลกไปแล้ว เราจะจากไปอย่างไรอย่างผู้มีชัยชนะ
ไปเสวยทิพยสมบัติครองความเป็นใหญ่ในเทวโลก จะสมบูรณ์
ด้วยสมบัติอันเป็นทิพย์ กระทั่งบารมีเต็มเปี่ยม นิพพานสมบัติ
ก็จะเกิดขึ้น สมบัติทั้งหลายเกิดขึ้นเพราะอาศัยบุญอย่างเดียว
เท่านั้น